

LISA REGANOVÁ

Pochované kosti

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ TENTORAZ
KOPAŤ V DÁVNEJ MINULOSTI

Pochované kosti

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Pochované kosti

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 197. publikáciu.

Z anglického originálu *The Bones She Buried* vydaného Bookouture v roku 2019,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 360
Tlač FINIDR, s. r. o

Copyright © Lisa Regan, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2023
Translation © Katarína Kvoriaková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-580-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-579-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-578-1 (print)

Venujem Monice Ebbengovej a Bonite Klattovej.
Hovorit' pravdu je velmi silny nástroj.

PROLÓG

Trielila po hrebeni, letela do tmy a nohy sa jej potkýnali o kríky a uvoľnené kamene, všade naokolo sa rozliehali výkriky, prenasledovali ju. Po pravej strane sa otváral strmý zráz, klesal dolu stovky metrov. Netušila, ako hlboko siaha, vedela iba to, že pád by ju zabil. Po ľavej strane sa zas dvíhala stena hustého lesa.

Keď sa ozval prvý výstrel, hodila sa doľava medzi stromy.

Konáre ju šľahali po rukách a tvári, vytvárali jej tenké stužky krvi na svetlej pokožke. Pod nohy sa jej podplietol koreň stromu a ona letela. Privítali ju listy a kamene, z ruky až do lebky jej vystrelila trýznivá bolesť, keď si na veľkej skale rozťala ľavý lakeť. Z diaľky sa k nej stále niesli výkriky. Vyštverala sa na nohy, ledva lapala po dychu a lakeť si tisla k telu. V očiach sa jej zbierali slzy, ale panika a túžba žiť ju viedli hlbšie do lesa.

Noc roztrieštil ďalší výstrel.

Musela zmiznúť čo najďalej od tábora, ibaže hustnúce jar-né lístie v korunách stromov zatieňovalo mesačný svit a zahalovalo les do nepreniknuteľnej tmy. Ktorou cestou prišla?

Výstrel preťal noc ako plesnutie bičom, no jeho ozvena sa odrážala zo všetkých strán, preto nevedela určiť, odkiaľ prichádzal. Zdravou rukou šmátrala po cestičke a modlila sa, aby sa od tej streľby vzdalovala. Prstami prechádzala po kmeňoch stromov a konároch, drobné vetvičky a kusy dreva jej praskali pod nohami. Svaly lýtok jej sťahovali kĺče. Ako dlho utekala? Pripadalo jej to ako celé hodiny, ale nemohlo to tak byť.

Zavýjanie paniky v hlave prehlušilo prasknutie neďalekej vetvy. Zvrtla sa, ale stále videla iba temnotu. Keď sa vtom ozval hlas, chladný a pokojný, ten zvuk ju rezal ako nôž, paralyzoval ju.

„Naozaj si si myslela, že mi ujdeš?“

„Prosím,“ zaľnúkala. „Prosím, nerob to.“

Na zátylku pocítila chladný kruh hlavne.

„Už nikdy ma neopustíš!“

1. KAPITOLA

Popri okrajoch dvierok Josinej rúry stúpala hustý a čierny dym. S kašľaním buchla po tlačidle, vypla rúru a mávala utierkou, aby sa dym rozplynul. Z druhej strany miestnosti vrieskal detektor dymu.

„Doriti!“ zanávala Josie.

Nechala rúru rúrou, rozbehla sa od okna k oknu, otvárala ich a snažila sa vyhnať dym. Do zavýjania alarmu sa ozval Noahov hlas. „Josie? Si v pohode? Čo to, dočerta, stváraš?“

Potiahla kuchynskú stoličku krížom cez miestnosť, postavila sa na ňu a vybrala detektor zo steny. Hodila ho na stôl a vytiahla baterky, aby ho umlčala. Napokon ho odsunula nabok a previnilo sa usmiala na Noaha.

„Čo robíš?“ spýtal sa a mával rukou vo vzduchu, aby sa mu dym nedostal do očí.

„Ale nič,“ zamumlala. „Nič nehori.“

„No, nevyzerá to tak,“ poznamenal.

Josie sa vrátila k rúre, na každú ruku si natiahla chňapku a načrela do čierňavy, šmátrala po okrajoch plechu na koláč. Pri pohľade na to, čo odtiaľ vybrala, sa obaja zatvárali kyslo.

„Čo to... malo byť?“ zaujímalo Noaha.

Josie hodila celý plech do drezu. „Malinovo-kávový koláč. Tvoja mama má rada maliny, však?“

Noah zvrátil tvár do výrazu, z ktorého zreteľne vyčítala súcit aj skepsu, a trochu tam videla aj to, ako veľmi sa snažil nerozosmiať. „Uhm, hej, ale ak si chcela spraviť nejaký dezert, úplne by stačili brownies či bábovka. Alebo dačo podobné.“

Josie ukázala na kuchynskú linku, na ktorej sa už povalovali ďalšie tri plechy s akousi sčernetou rozmliaganou hmotou. „Hento sú brownies, tamto bábovka a to posledné mala byť diabolská torta z posratej škatule Betty Crocker, ktorú sa mi tiež podarilo spáliť.“

Noah sa opieral o kuchynskú zárubňu a zakryl si ústa rukou. Josie naňho namierila chňapku. „Neopováž sa smiať!“

„Možno niečo nepečené?“ nadhodil pomedzi prsty. „Napríklad želé? Alebo niečo jednoduché.“

„Zbláznil si sa? Nebudem brať na večeru k tvojej mame nejaké želé.“

„Tak niečo z obchodu,“ navrhol. „To je jednoduché.“

Neexistovala ani najmenšia poondiatka možnosť, aby Josie priniesla do domu Colette Fraleyovej niečo *jednoduché*. Tá žena vynikala v domácich prácach. Všetko, čo navarila, vyzeralo lákavo a chutilo ešte lepšie. Jej záhrada bohato hrala farbami, bola dokonale prestrihaná, a dokonca si našla čas na vyšívanie krásnych diek, ktoré potom darovala deťom v pestúnskej starostlivosti. Pre ľudí ako Colette vznikol Pinterest. A ľudia ako Josie sa proste ani za svet nemohli rovnať všetkým Colette Fraleyovým.

Noahova matka ju už aj tak ledva tolerovala, no prvýkrát zadala Josie úlohu, aby priniesla na ich každomesačnú večeru nejaký dezert. Josie považovala túto požiadavku za presne to, čím

bola – výzvou –, a ona ju mienila zvládnuť. Teda, možno. Ak by dokázala koláč z obchodu vydávať za vlastnú robotu.

Josie sa oprela bokom o kuchynskú linku. „Ona si ma nikdy neoblúbi, však? Aj keby som zvládla dokonalé čokoládové suflé so zažmúrenými očami, nič sa na tom nezmení.“

Noah k nej podišiel dvomi ľahkými krokmi a chytil ju za plecia. „Priveľmi sa nad tým zamýšľaš. Buď len sama sebou. Ona ti príde na chuť.“

Nie, nepríde, pomyslela si Josie, ale nechcela sa s ním o tom znovu doťahovať. Chodili spolu už rok a za ten čas zistila, že najdôležitejším človekom v Noahovom živote bola jeho matka. Mal dvoch starších súrodencov, ale jeho brat žil v Arizone – až na opačnej strane Štátov – a sestra s manželom asi dve hodiny odtiaľ. Rodičia sa rozviedli, keď bol v puberte, a z toho, čo Josie pochopila, žiadne z fraleyovských detí neudržiavalo vzťah so svojím otcom.

Josie pozrela na hodiny na mikrovlnke. „Nuž, asi nakoniec bude musieť stačiť aj koláč z obchodu. O pol hodiny tam musíme byť.“

„Povieme jej, že si mala toho veľa v práci,“ navrhol Noah. „A nemala si čas piecť.“

Josie sa krátko zachechtala a stiahla si rukavice. „Akosi si nemyslím, že to pomôže.“ Každý rozhovor o práci pripomínal Colette, že pred pár rokmi pri vyšetrowaní obzvlášť napätého a spletitého prípadu nezvestných dievčat Josie jej drahého synáčka postrelila. Josie s Noahom patrili medzi vyšších dôstojníkov oddelenia dentonskej polície a za posledných pár rokov riešili tak veľmi šokujúce a vysokoprofilové prípady, až sa dostali do národných správ.

Noah začal zatvárať okná. „Chod' sa prezliecť. Bude to fajn.“

O dvadsať minút už sedela Josie na mieste spolujazdca Noahovho auta so škatuľou brownies z obchodu na kolenách. Keď prechádzali ulicami Dentonu, cítila sa kadejako, len nie fajn. Mesto sa rozprestieralo zhruba na šesťdesiatich štvorcových kilometroch, z ktorých mnohé pokrývali neskrotné hory strednej Pensylvánie a pretínali ich jednoprúdové vinuté cesty, husté lesy a vidiecke oblasti sa rozťahovali doďaleka a doširoka. Počet obyvateľov mierne prekračoval tridsaťtisíc a počas semestra na vysokej škole ešte narastal. Vtedy dochádzalo v meste k mnohým konfliktom a zločinom, ktoré zamestnávali dentonské policajné oddelenie. Takže sa ani jeden z nich nenudil. Josie mierne zovrelo žalúdok, keď zaparkovali na Colettinej príjazdovej ceste. *Nabudúce, zaprisahávala sa, pripraví ten poondeny malinovo-kávo-vý koláč, aj keby mala podpáliť dom.*

„To je divné,“ poznamenal Noah, keď zaparkoval.

Josie nasledovala jeho pohľad ku Colettiným vchodovým dverám, ktoré stáli rozrazené dokorán. Nemala dvojité dvere, len hrubé drevené vchodové dvere namaľované veselou modrou a ozdobené jarným vencom vlastnej výroby z umelých žltých kvetov.

Josie zabudla brownies na mieste spolujazdca a kráčala za Noahom k chodníku. Spolu vyšli po troch schodoch na betónovú verandu, kde z oboch strán pri dverách stáli kvety v črepníkoch. „Mami?!“ zavolal Noah.

Josie ho chytila za rameno. „Počkaj,“ naliehala naňho, pričom rukou siahla na miesto, kde mávala podpažné puzdro, ibaže ho tam nenašla, keďže dnes mala voľno. „Nemali by sme to nahlásiť?“

Neisto sa na ňu usmial. „Čo chceš nahlasovať?“

Josie ukázala na otvorené dvere. „Niečo sa stalo,“ zašepkala.

Noah sa zasmial. „A podľa čoho usudzuješ, že sa niečo stalo? Mama necháva otvorené dvere. V poslednom čase veľa zabúda, čo nevieš?“

Josie to dobre vedela. Noah so sestrou sa už niekoľkokrát potajomky bavili o tom, že by ju dali otestovať na Alzheimerovu chorobu alebo demenciu, hoci mala len čosi po šesťdesiatke. No aj napriek tomu sa nevedela zbaviť pocitu hrôzy, ktorý sa jej ukladal v žalúdku, keď za ním prekročila prah do Colettinej obývačky. Popoludňajšie slnko vrhalo lúče na modrastú miestnosť, až sa drevené parkety leskli. Zásuvka na konferenčnom stolíku bola úplne vytiahnutá, predmety z nej rozhádzané po podlahe: Colettine okuliare na čítanie, balíček vreckoviek, pero a zápisník. Josie podišla k stolu. V zásuvke stále čosi zostalo. Vari Colette niečo hľadala?

„Mami?!“ zakričal Noah znovu a prešiel ďalej do domu.

V jedálni bolo zhasnuté a vyzerala nedotknuto. Josie napadlo, či Colette nezabudla, že mali prísť. Zvyčajne by už v čase ich príchodu na večeru bol stôl prestretý. Vlastne za všetkých ostatných okolností by celý dom zaplňala vôňa Colettinho skvelého varenia.

„Noah,“ skúsila znovu. „Naozaj si myslím...“

No ten už bol v kuchyni a opäť volal na matku. Josie ho rýchlo dobehla. Stropné svetidlo oslnivo žiarilo na čistú a upratanú kuchyňu a okrem dvoch otvorených zásuviek, ktorých obsah sa povaloval po linke – utierka, vývrtka na víno, menu donášky, baterka a zopár sviečok so zapaľovačom –, bolo všetko na svojom mieste.

Josie schmatla Noaha za plece a otočila ho k roztvoreným zadným dverám. Pod dlaňou pocítila, ako sa začal pohybovať ešte horúčkovitejšie. Keď prešli cez zadné dvere, Noah znovu zavolať: „Mami?!“

Nohy sa im zaborili do bujného trávnik. Zastali a pohľadmi preleteli po obrovskej záhrade. Vysoký biely latkový plot po celom obvode lemovali rozkvitnuté záhony a v rohu stála malá drevená kôlna. Josie vykročila k altánku uprostred dvora, ktorý zaplnal ťažký kovový nábytok, a zrakom prehľadávala každý centimeter pozemku. Potom zalapala po dychu a ukázala na niečo, čo vytrčalo zo záhona na vzdialenom konci. „Ach, preboha! Noah, je to...“

Slová sa jej zadržli v hrdle, rozbehla sa cez trávnik a Noah za ňou.

Colette ležala na bruchu s hornou časťou tela v kvetinovom záhone a trčali jej z neho iba nohy, ktoré Josie zbadala z diaľky. Keď tam dobehla, okamžite si všimla záhradnícke rukavice na rukách a malú ručnú lopatku zapichnutú neďaleko v zemi.

„Mama!“ vykrikoval Noah, v hlase sa mu vzdúvala panika. Padol na kolená a Josie ho cítila vedľa seba. Spolu otočili Colette na chrbát. Oči mala zatvorené, líca a oblečenie špinavé od hlíny. Z jej tela do Josiných rúk sálal chlad, keď jej prstami prešla po krku a snažila sa nájsť pulz. No nenahmatala ho.

Noah sa už nakláňal k jej hrudi so spojenými rukami, s prepletenými prstami a dával jej masáž srdca. Keď napočítal tridsať stlačení, Josie naklonila Colette bradu, aby sa jej otvorili ústa, a zapchala jej nos.

„Teraz!“ naliehal Noah, keď prestal pumpovať.

Josie pritlačila svoje ústa na Colettine a vdýchla do nej. Pokúšala sa nafúknuť jej pľúca. Na perách sa jej však zaseklo niečo zapáchajúce a zrnité, vzduch neprúdil do Colettinej hrude, ako by mal. Josie sa rozkašľala, vystrela sa a utierala si ústa.

„Čo to robíš? Ježiši, Josie! Neprestávaj. Musíme ju zachrániť!“ volal Noah.

Odtlačil ju nabok a pritlačil si pery na Colettine ústa, ale po jednom vdychu sa tiež odtiahol, kašľal a vyplúval na zem.

„Je to hlina,“ oznámila mu Josie. „Preboha, Noah, veď je to hlina.“

Odstrčila ho bokom, zahrabla prstami do Colettiných úst a vytiahla odtiaľ malú hrbku mokrej hnedej zeminy. Zopakovala to tri- alebo štyrikrát, no Noahovej matke sa stále nedali vyčistiť dýchacie cesty. Srdce jej zovrel v hrudi. Noah vedľa nej úplne ustrnul a od hrôzy otvoril ústa. „Pomôž mi,“ naliehala naňho Josie. „Pomôž mi obrátiť ju nabok!“

Ako v spomalenom zábere sa Noah načiahol, zovrel matke plece a zatlačil, keď ju Josie prevracala nabok a snažila sa vyčistiť jej ústa. Keď si už myslela, že sa jej podarilo dostať väčšinu hlíny von, znovu otočila Colette na chrbát a pokúsila sa vdýchnuť do jej hrude vzduch. Lenže jej dýchacie cesty boli úplne zapchaté.

Kdesi v hlbokých zákutiach mysle vedela, že Colette viac niet, ale nezniesla pohľad na číru hrôzu na Noahovej tvári, tak pracovala ďalej. „Zavolaj záchranku!“ vyštekla naňho, keď sa presunula ku Colettinej hrudi a znovu jej začala masírovať srdce. Noah sa ani nepohol, nemohol odtrhnúť oči od matkinej tváre.

Josie sa z čela rinul pot, keď stláčala, kvapkal jej z nosa na Colettino bezduché telo. „Noah, hýb sa! Zavolaj záchranku! Hneď!“

Ona medzitým neprestávala, až ju rozboleli plecia a celé ruky, až kým jej celú tvár nezababrali zvyšky zeme z Colettiných úst, kým jej celé telo nezmáčal pot, kým neprišli záchranári a jemne ju neodtiahli preč. Ako z diaľky počula, ako jeden druhému kričia informácie ponad ňu, a po niekoľkých minútach jeden z nich oznámil čas úmrtia.

Vtedy sa z Noahovho hrdla vydralo dlhé hrdelné a srdcovúce kvílenie.

2. KAPITOLA

Josie sedela vedľa Noaha na matkinom gauči s rukou na jeho chrbte, kým on sa stiahol do seba, lakte zapichol do kolien, s tvárou v dlaniach prerušovane vzlykal a kýval sa dopredu a dozadu. Zatiaľ čo forenzný tím prúdil z domu a do domu, Josie sa pokúsila usporiadať si myšlienky, čo sa vlastne stalo. Prepadol ju pocit, akoby pozorovala samu seba z diaľky, nezdalo sa jej to skutočné. Toto sa určite dialo niekomu inému, istotne nie im.

„Šéfka?“ ozval sa dôstojník Finn Mettner. Zdvihla zrak a zistila, že na nich hľadí. Ako dlho tam stál?

„Áno?“ zachripela roztraseným hlasom. Prstami si prešla po perách, zotrela hlinu, ktorá akoby sa zubami-nechtami držala jej pokožky.

Mettner naznačil k dverám. „Toto je miesto činu, ak by ste sa mohli...“

Prudko sa postavila. „Ach, jasné, pravdaže. Noah?“

Nereagoval. Josie si zavesila jednu ruku popod jeho pazuchu, jemne ho vytiahla do stoja a viedla ho na sedadlo spolujazdca jeho auta. „Hneď sa vrátim,“ oznámila mu.

Pri vchodových dverách iný dôstojník forenzného tímu, Hummel, obohnal malú verandu policajnou páskou. Teraz postával pri dverách s písacou podložkou, pripravený zaznačiť každú osobu, ktorá popri ňom prejde. Na príjazdovej ceste stálo jeho policajné vozidlo s otvoreným kufrom. Josie doň vošla, vybrala si ochranný oblek a pomaly si ho natiahla na seba spolu s návlekmi a čiapkou.

Začula za sebou kroky, keď sa tam vedľa kufru zjavil Mettner. „Pozri, šéfka, je mi to všetko naozaj ľúto. Nemôžem... ťažko sa dá tomu uveriť.“ Blysol pohľadom k Noahovmu autu. „Ako sa má Noah?“

Aj Josie sa pozrela tým smerom, kde Noah hľadel neprítomne rovno pred seba s očami podliatymi krvou. „Myslím, že je v šoku. Príde Gretchen – teda detektívka Palmerová?“

Gretchen Palmerová bola ďalšou detektívkou na oddelení polície v Dentone. Jej pokojná prítomnosť vždy vedela Josie uistiť a v ťažkých časoch upokojiť jej tlčúce srdce. Žena čistej bezúhonnej povahy a jedna z najlepších vyšetrovateľiek, aké Josie poznala. Gretchen však donedávna čerpala platené voľno po tom, čo sa zaplietla do príšernej vraždy, ktorá sa udiala na schodoch jej vlastného domu a odhalili sa tým tajomstvá jej minulosti. Josie vedela, že po tom, čo sa stalo, bude priam zázrak, ak sa Gretchen podarí udržať si prácu. No tiež vedela, že Gretchen všetko robila iba preto, lebo potrebovala chrániť ľudí, ktorých najviac ľúbila. Preto Josie využila všetok svoj vplyv a renomé, ktoré mala v Dentone, aby sa Gretchen mohla vrátiť do bezpečnostných zložiek. Pri viac ako jednej príležitosti čelila odporu zo strany veliteľa aj starostky Dentonu, no zároveň musela využiť aj svoj mediálny vplyv, aby získala podporu verejnosti. Tým zatlačila na veliteľa

a on nemal inú možnosť, len súhlasiť, aby sa Gretchen vrátila na skúšobnú lehotu, ktorá sa začala pred týždňom.

Mettner sa zamračil. „Stále sedí za stolom.“

„Ešte aj teraz? Vie veliteľ, čo sa deje?“

Mettner prikývol. „Hej, vie.“

Josie rozhodila rukami do vzduchu. „Potrebujem ju tu. Je to najskúsenejšia vyšetrovateľka, akú máme, a tu zjavne prišlo k vražde.“

Mettner zvrátil tvár a Josie okamžite bodol pocit viny. Veliteľ ho v poslednom pol roku spracovával, aby spravil nevyhnutné kroky k pozícii detektíva, hlavne keď bola Gretchen mimo služby. V zbore pracoval už sedem rokov, bol pedantný, efektívny a horlivo sa učil. Hoci sa Josie s veliteľom Chitwoodom málokedy na niečom zhodli, vedela, že Mettner si zaslúži šancu na povýšenie. Vzdychna si. „Mett, prepáč. Nemyslela som to tak. Vieš, ide tu o Noahovu mamu a Gretchen robila pätnásť rokov na vraždách vo Filadelfii.“

Mettner mávol rukou do vzduchu. „Hej, chápem,“ odvetil, „to nič. Viem, že je najkvalifikovanejšia, šéfka. Rozumiem tomu. No veliteľ v tomto nemieni ustúpiť, tak si budeš musieť vystačiť so mnou. Ja to zvládnem, vieš?“

„Viem, že áno,“ pritakala Josie. „Spravme teda prehliadku. Nemyslím si, že sme sa s Noahom niečoho dotkli alebo niečím pohli. Sedeli sme iba na gauči v obývačke, ale inak je všetko v takom stave, ako sme to našli pri príchode. Teda okrem záhrady. Snažili sme sa ju oživiť, ale bola už...“ Josie sa zlomil hlas, prstami si naposledy prešla po perách. „Ústa mala zapchaté hlinou.“

„Hummel sa sem dostal prvý. Hovoril, že ste ju našli tvárou dole v záhrade,“ poznamenal Mettner, keď sa obliekal.

„Áno, ale keby aj dostala infarkt či mŕtvicu alebo by spadla, nevysvetľovalo by to, prečo mala v ústach zem. Mala ju napchatú tak hlboko, že sa jej dostala až do dýchacích ciest. Mett, toto nebola nehoda. Nieкто ju zabil.“

Colette bola láskavá, jemná a slušná žena. Josie zaboľelo srdce pri pomyslení, že ju nieкто takto zadusil. Ako veľmi sa musela báť.

Mettner sa jemne dotkol Josinho pleca a znovu upriamil jej pozornosť na miesto činu. „Zvládneme to, dobre? Rýchlo si spolu prejdeme dom a potom vezmeš Fraleyho domov. My ostatní budeme pracovať so všetkým, čo máme.“

Josie prikývla a prehltna hrču v hrdle. Vrátila sa k Noahovi do auta, aby mu povedala, že jej to potrvá iba niekoľko minút. Ten bol však stále stratený kdesi hlboko vo svojom vnútri, kam sa k nemu nedalo preniknúť.

Hummel si ich zapísal pri vchodových dverách a začali v obývacej izbe. „Potrebujeme vedieť, čoho ste sa dotkli alebo čím ste pohli predtým, ako ste našli pani Fraleyovú,“ oznámil jej Mettner.

Pomaly a dôkladne prechádzali domom po Josiných a Noahových stopách od chvíle, ako prišli, až do okamihu, keď našli Colette mŕtvu v záhrade. Tím už našťastie stihol pofotiť Colettino telo a zakryli ju plachtou. Počkajú, kým Noah odíde, a potom ju prepravia do márnice. Josie mu všetko opisovala a Mettner si palcom zúrivo zapisoval informácie do aplikácie poznámkového bloku v mobile. Keď skončila, previnilo sa na ňu usmial. „Píšem rýchlejšie na klávesnici ako na papier. Navyše si môžem tieto poznámky poslať na e-mail a vytlačiť.“

Josie sa usmiala. „Ak ti to tak vyhovuje, Mett, super nápad.“